Mihail Eminescu, nu Mihai!

Ştefan Ion Ghilimescu, Proximitatea lui Eminescu, Editura bibliotheca, Târgovişte, 2001. Conform documentației din această carte, Teodor Ştefaneli cunoaşte actul de naştere, avut în vedere şi de G. Călinescu, autentificat de grefa Tribunalului din Botoşani, unde se arată că „Mihail, fiul căminarului Gheorghe Iminovici şi a soției sale Ralu s-a născut la 15 Ghenarie 1850”-p20, la Cernăuți se aflã elevul Michail Eminovwicz-p. 20, în certificatul de deces-în registrul pentru morți pe 1889, al primăriei comunei Bucureşti, oficiul Stării civile, stă scris că Mihail Eminescu, poet necăsătorit...”p. 20. Revista Familia nr. 26, an XXV, 1889, pe prima pagina, portretul lui Mihail Eminescu. Iosif Vulcan: „Mi-aduc şi-acuma bine aminte, cum într-o dimineață din februarie din 1866 primii o scrisoare din Bucovina, în care un tinerul-după cum scria- de 16 ani, îmi trimitea nişte încercări literare. Era tinerul Mihail Eminescu”-p.307. „Ne-am ocupat în mai multe rânduri de biografia lui Mihail Eminescu”-p.308 În Cronologie-vezi vol I, M. Eminescu, Poezii tipărite în timpul vieții, Ediție critică îngrijită de Perpessicius, Fundația pentru literatură şi artă „Regele Carol II”, 1939, se precizează că la 15 ianuarie, 1850 se naşte Mihail. Aceeaşi precizare în Cronologia din vol. XVI. In vol. I în capitolul Introducere. Tabloul edițiilor, Perpessicius ne prezintă edițiile cu opera lui Eminescu, începând cu anul 1883. Aşa, primele 11 ediții ale volumului Poesii de Mihail Eminescu, ediții îngrijite de Titu Maiorescu. Primele trei apărute în timpul vieții lui Eminescu. Iată anii de apariție: 1883, 1885, 1889, 1890, 1892, 1895, 1901, 1903, 1909, 1913. În 1902 Titu Maiorescu preda, în 1902, Academiei Române, manuscrisele pe care „De la Mihail Eminescu posed” (Perpessicius, vol.I, Introducere. Tabloul edițiilor). Urmează alte ediții, până în 1937, cu numele de Mihail Eminescu, ediții îngrijite de personalități ale vremii, inclusiv academicieni-A. C. Cuza, Gheorghe Adamescu, G. Bogdan Duică, Octav Minar, G. Murnu, Nicolae Iorga, Mihail Dragomiescu. O singură excepție, cu numele de Mihai Eminescu, Poezii, ediție îngrijită de Constantin Botez, Bucureşti , 1933, dar acelaşi Constantin Botez, în acelaşi an (?), reeditează volumul, la Craiova, dar cu numele de Mihail Eminescu, fapt ce, considerăm noi, anulează ideea de excepție. Prețuim munca uriaşă a lui Perpessicius, integrala eminesciană, dăruită tuturor românilor. Rămâne totuşi, o întrebare, de netrecut cu vederea, de ce, fără nici o motivare (Noi n-avem cunoştință de aşa ceva-cine este informat e rugat să ne comunice tuturor), în primele şase volume, editate sub îngrijirea lui Perpessicius, acesta, în comentariile sale, nu foloseşte prenumele de Mihail, doar cel de Mihai. La fel vor proceda şi cercetătorii care s-au îngrijit de volumele următoare. În ediția CD-ROM, 2000, în Cronologie, la 15 ian. 1850 se naşte Mihai. Să fi fost numai o greşeală de tehnoredactare, sau din neştiință, Mihai fiind numele folosit în cultura română scrisă şi în comunicarea orală de prea multe zeci de ani? O altă

mare personalitate, G. Călinescu, impune prenumele de Mihai, în vol. Viața lui Mihai Eminescu, începând cu ediția din 1932. Atât Perpessicius cât şi G. Călinescu au pornit la desacralizarea numelui lui Eminescu, cam în acelaşi timp? Perpessicius avea câțiva ani buni de muncă la elaboraea volumului întâi, înainte de editarea acestuia. Perpessicius scrie, de-ndată după apariția Vieții lui Mihai Eminescu, articole pertinente, despre această carte, dar lasă sub tăcere numele de Mihai. După cel de al doilea război mondial, în România, numele de Mihai, în regimul bolşevicilor, impus de armata URSS, care a rămas în România din 1944 până în 1956, regim desacralizat şi desacralizator, intră în toate manualele şcolare şi în cursurile universitare. Oculta în anii de după război, poate fi uşor identificată. Sunt profesori universitari care îşi amintesc cum li se spunea, pe când erau studenți, că numele lui Eminescu este Mihai, profesori care au reactionat intempestiv la auzul numelui de Mihail, în anumite intervenții în cadrul unor întâlniri publice , pe care le-am avut în legătură cu Eminescu, dar au rămas blocați, uimiți, cînd li s-a pus în față documentația. Am fost victimele manipulării în legătură cu numele de botez, Mihail şi cu cenzurarea Luceafărului, cât şi cu o altă direcție a manipularii- ascunderea adevărului că Eminescu nu a suferit de anumite boli, ci a fost victimă politică, martir. Oculta, în cazul „îmbolnăvirii" lui Eminescu este uşor de identificat în zilele noastre. Sărmanul popor român, împotriva căruia, aceasta, a acționat fără pic de ruşine! Bolşevicii şi curentul de stânga din cultura română, dintre cele două războaie mondiale, se structuraseră atât politic, cât şi în domeniul culturii. Se ştie că G. Călinescu făcea parte din acest curent de stînga. Noi considerăm că analizele literare în care nu se va mai cenzura Luceafărul (1), vor contribui şi ele la recuperarea numelui de botez, Mihail, cu care a trăit şi a creat Eminescu, nume cu care părinții lui Eminescu au dorit să-şi boteze fiul. Mihail Eminescu se naşte dintr-o familie profund religioasă, poate cu cei mai mulți călugări din vremea sa (2). Părinții l-au botezat Mihail, asemenea arhanghelului Mihail. Eminescu este arhanghelul culturii române. Vector de lumină, străluminează între cele pământeşti şi cele cereşti (3). E vremea ca Mihail Eminescu să nu mai fie martirizat şi rănit şi postmortem, iar părinții să-i fie respectați. E fiul lor şi fratele nostru, al getodacilor de dintotdeauna. Şi totuşi, în anii de oprelişte, apare un timbru-Mihail Eminescu, 1850-1889, Republica Populară Romînă, 1958 , iar după Decembrie 1989, Mihail Eminescu, 1850-1889, Moldova, 1996.

În anii de după Decembrie 1989, părintele Teofil Bradea este organizatorul parastasului pentru Mihail Eminescu, an de an, la Cimitirul Belu, la mormântul celui ce a binecuvântat poporul nostru cu întreaga sa creație. Participă la acest parastas, an de an, cam 15 preoți şi ierarhi şi mulți mireni din Bucureşti şi din provincie. Într-o zi părintele mi-a spus că în rândurile pe care le-am scris despre

Eminescu este o eroare. Pe Eminescu îl cheamă Mihail, nu Mihai. L-am crezut dintr-odată, descoperind în timp, unele date documentare.

Gheorghe Gavrilă Copil

1.Gheorghe Gavrilă Copil, Luceafărul necenzurat, Noi, Dacii! (www.noidacii.ro), nr. 75, 2014; 2. Gheorghe Gavrilă Copil, Sărut mâna Mihail Eminescu şi binecuvântă poporul român, Noi, Dacii! nr.75, 2014, 3. Valeriu Anania, Drama divină a lui Hyperion, Noi, Dacii, nr. 75, 2014. (Nr. 2 şi 3 sunt publicate cu ani în urmă, dar pentru le avea cititorii mai la îndemână, au fost reluate în acest nr.)